

## **ЕФЕКТИВНІСТЬ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА**

Об'єктивне оцінювання ефективності соціальної інфраструктури сучасних промислових підприємств наражається на істотні труднощі, оскільки й досі бракує науково обґрунтованих загальних методик її визначення. Аналіз ефективності утримання конкретних об'єктів соціальної сфери вимагає цілісної методики, що передбачає виділення ефектів від здійснення соціального фінансування, необхідність формування системи критеріїв та показників, за допомогою яких може бути оцінений результат діяльності власних закладів соціальної інфраструктури. Система таких критеріїв та показників формується на основі статистичних даних підприємства в динаміці та результатів, що містяться у фінансовій та нефінансовій звітності. У подальшому це дасть можливість сформуванню набір стратегічних альтернатив подальшого розвитку окремих об'єктів соціальної сфери, усунути слабкі сторони соціальної політики компанії за рахунок перегляду механізмів управління як малоефективними (згорання діяльності чи пошук шляхів підвищення їх результативності), так і перспективними соціальними об'єктами, що потребують додаткової підтримки.

Аналіз існуючих підходів до оцінювання ефективності соціальної інфраструктури підприємства [1] показує, що більшість з них розраховані на оцінювання ефективності лише за окремими показниками, а тому вони малоінформативні для ухвалення рішень стосовно управління соціальними об'єктами у складі промислового підприємства. Пропонуємо оцінювати ефективність діяльності об'єктів соціальної інфраструктури за допомогою трьох складових – економічної, мотиваційної та соціальної з позиції врахування інтересів трьох сторін

суспільних відносин, що виникають у сфері діяльності соціальних об'єктів промислового підприємства – власників та керівництва підприємства, його працівників та суспільства взагалі відповідно. Окремо слід сказати про соціальну складову діяльності соціальної інфраструктури промислового підприємства (урахування інтересів всього суспільства взагалі, а конкретно – місцевої громади) від функціонування будь-якого соціального об'єкта підприємства, яка у кінцевому підсумку є сильним стримуючим фактором закриття окремих об'єктів соціального значення вітчизняних підприємств. Це актуально особливо для невеликих периферійних міст, де за часів планової економіки великі та середні підприємства фактично були містоформуєчими, забезпечуючи місцевих жителів як переважною кількістю робочих місць, так і утримуючи заклади соціального призначення всезагального користування. Часто певний об'єкт соціальної інфраструктури є єдиним у регіоні за набором послуг, що він надає. При реалізації будь-яких кардинальних змін по соціально значущих об'єктах обов'язковим є звернення до показників фактичної забезпеченості території такого виду установами.

Шляхом співставлення отриманих кількісних та якісних показників підприємство матиме можливість визначати різного роду стратегії управління подальшим розвитком своїх соціальних об'єктів. Кожна стратегія включає свій набір інструментів для забезпечення ефективного функціонування закладів соціального призначення. Важлива роль тут належить взаємодії підприємства та місцевої громади, місцевих органів влади. Управління перспективним розвитком місцевої соціальної інфраструктури має здійснюватися як на рівні підприємства (коли основною умовою подальшого функціонування соціального об'єкта є його економічна ефективність та у ряді випадків – мотиваційний ефект, що він забезпечує), так і на місцевому рівні.

1. Данилова С.В. Оценка эффективности управления социальной инфраструктурой ресурсодобывающих предприятий: дис. ... канд. экон. наук: 08.00.05 / Светлана Витальевна Данилова. – Тюмень, 2011. – 176 с.

**Летуновська Н.Є. Ефективність соціальної інфраструктури промислового підприємства / Н.Є. Летуновська // Матеріали Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції «Управління соціально-економічним розвитком держави, регіону, підприємства: збірник наукових праць. – Частина 1. – Полтава: видавець Шевченко Р.В., 2013. – С. 116-117.**